अर्थस्योपार्जनं कृत्वा नैव भोगं समश्नुते ।
अरण्यं महदासाद्य मूढः सोमिलको यथा ॥१५५॥

तद्वद् हिरण्यकैवं ज्ञात्वा धनविषये त्वया सन्तापो न कार्यः । यतो विद्यमानमप्यभोज्यं धनमविद्यमानमेव मन्तव्यं । उक्तं च ।

गृहमध्यनिखातेन धनेन धनिनो यदि । ५
भवामः किं न तेनैव विधने धनिनो वयं ॥१५६॥

तथा च। उपार्जितानामर्थानां त्याग एव हि कारणं ।
तडागोदरसंस्थानां परीवाह इवाम्भसां ॥१५७॥

अन्यच्च। दातव्यं भोक्तव्यं धनविषये सञ्चयो न कर्तव्यः ।
पश्येह मधुकरीणां सञ्चितमर्थं हरन्त्यन्ये ॥१५८॥ १०

तथा च। दानं भोगो नाशस्तिस्रो गतयो भवन्ति वित्तस्य ।
यो न ददाति न भुङ्क्ते तस्य तृतीया गतिर्भवति ॥१५९॥

एवं ज्ञात्वा विवेकिना न क्षुधार्थं वित्तोपार्जनं कर्तव्यं। यतो दुःखाय तत् । उक्तं च ।

धनादिकेषु विद्यन्ते ये ऽत्र मूर्खाः सुखाशयाः । १५
तप्तग्रीष्मेण सेवन्ते शैत्यार्थं ते हुताशनं ॥१६०॥

तस्मात् सदैव सत्पुरुषेण सन्तोषः कार्यः। उक्तं च।

सर्पाः पिबन्ति पवनं न च दुर्बलास्ते ।
शुष्कैस्तृणैर्वनगजा बलिनो भवन्ति ।
कन्दैः फलैर्मुनिवरा गमयन्ति कालं । २०
सन्तोष एव पुरुषस्य परं निधानं ॥१६१॥

सन्तोषमृततृप्तानां यत् सुखं शान्तचेतसां ।
कुतस्तद्धनलुब्धानामितश्चेतश्च धावतां ॥१६२॥
पीयूषमिव सन्तोषं पिबतां निर्वृतिः परा ।
दुःखं निरन्तरं पुंसामसन्तोषवतां पुनः ॥१६३॥ २५